

Boldog Özséb himnusz

(a Pálos rendnek)

(Zenéjét szerezte Ottó Ferenc)

Egybeomlott könny és a vér,
nyílt seb lett az ország,
nyugatra pernyét hord a szél;
tanyák, falvak sorsát.
Csillag sincs, sötét az erdő,
mégis mécsek égnek!
Boldog Özséb szól az első

pálos remetéknek.

Szállj, ragyogj te mennyei fény,
angyalszárnyú ének,
fájó szívén: magyar szívén
minden remetének,
add Urunk, hogy rab és szegény,
mind testvérre leljünk,
áldd meg hazánk, hogy a remény
átölelje lelkünk!

Kicsiny láng a hit, de tiszta
fehér, mint gúnyájuk
sötét erdő súgja vissza
csöndes imádságuk:
“Nézz le ránk, kik romok felett
fohászkodunk Hozzád
áldd meg mind, kik fegyver helyett
kereszted hordozzák!”

Szállj, ragyogj te mennyei fény,
angyalszárnyú ének,
fájó szívén: magyar szívén
minden remetének,
add Urunk, hogy rab és szegény,
mind testvérre leljünk,
áldd meg hazánk, hogy a remény
átölelje lelkünk!

S barlang ölén, cellák sötét
mélyén fények gyúlnak.
Népedért szólj, Boldog Özséb,
mondj imát az Úrnak,
hívd egybe ki hív és magyar!
Hív ki sebbel ékes!
Győzni fog, ki hinni akar,
s áldozatra képes!

Szállj, ragyogj te mennyei fény,
angyalszárnyú ének,
fájó szívén: magyar szívén
minden remetének,
add Urunk, hogy rab és szegény,
mind testvérre leljünk,
áldd meg hazánk, hogy a remény
átölelje lelkünk!

(Vác, 1955.)

GÉRECZ ATTILA

http://hu.wikipedia.org/wiki/Gérecz_Attila
http://gereczattila.uw.hu/

Gérecz Attila
Szeretlek

Szeretlek,
mert sikoltnom kell, és visszhangra vágyom;
mert sápadt hangom mosolygássá
aranylik éjjel a szádon.

Szeretlek,
mert káromlásos, sajgó Istenhitem
hajnallá szépül, szivárványa
törik meg könnyeiden.

Szeretlek,
mert pogány gúnyom tiport minden csodán,
s te szád égő kelyhével nyújtod
legfájóbb úrvacsorám.

Szeretlek,
mert szemed kékjét szívemig ölelted,
mert feloldoztál, s elképzeltem
a lelkem és a lelked…

Szeretlek,
mert ember vagyok, fázékony, bús, gyáva,
mert betakarsz, s mert emlékeztetsz
egy szelíd elmúlásra.